

Samling af Afgørelser

RETTENS KENDELSE (Store Afdeling)

4. juni 2024*

»Annulationsøgsmål – Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/241 – Rådets gennemførelsesafgørelse af 17. juni 2022 om godkendelse af vurderingen af Polens genopretnings- og resiliensplan – ikke umiddelbart berørt – afvisning«

I de forenede sager T-530/22 – T-533/22,

Magistrats européens pour la démocratie et les libertés (Medel), Strasbourg (Frankrig), ved C. Zatschler og E. Egan McGrath, SC, samt solicitors A. Bateman og M. Delargy,

sagsøger i sag T-530/22,

International Association of Judges, Rom (Italien), ved M. Zatschler og Egan McGrath, SC, samt solicitors A. Bateman og M. Delargy,

sagsøger i sag T-531/22,

Association of European Administrative Judges, Trier (Tyskland), ved M. Zatschler og Egan McGrath, SC, samt solicitors A. Bateman og M. Delargy,

sagsøger i sag T-532/22,

Stichting Rechtsers voor Rechtsers, Haag (Nederlandene), ved M. Zatschler og Egan McGrath, SC, samt solicitors A. Bateman og M. Delargy,

sagsøger i sag T-533/22,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Chavrier, J. Bauerschmidt, E. Rebasti og A. Sikora-Kaléda, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Ungarn ved M. Fehér, som befuldmægtiget,

af

* Processprog: engelsk.

Republikken Polen ved B. Majczyna og S. Żyrek, som befuldmægtigede,

og af

Europa-Kommissionen ved S. Delaude, K. Herrmann og T. Adamopoulos, som befuldmægtigede,

intervenienter,

har

RETTEN (Store Afdeling),

sammensat af Rettens præsident, M. van der Woude, og dommerne S. Papasavvas, F. Schalin, R. da Silva Passos, J. Svenningsen, M. Kancheva, E. Buttigieg, V. Tomljenović, P. Škvařilová-Pelzl, I. Nömm, G. Steinfatt, D. Kukovec (refererende dommer), T. Tóth, B. Ricziová og L. Spangsberg Grønfeldt,

justitssekretær: V. Di Bucci,

på grundlag af den skriftlige forhandling og navnlig:

- afgørelsen af 11. november 2022 om at forene sagerne
- Rådets formalitetsindsigelse ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 13. december 2022 og sagsøgernes bemærkninger
- afgørelsen af 19. december 2022 om at træffe afgørelse efter en fremskyndet procedure
- afgørelsen af 31. marts 2023 om at henskyde formalitetsindsigelsen til afgørelse i forbindelse med sagens realitet
- interventionsindlæggene indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 17. og den 19. juli 2023 af Ungarn, Republikken Polen og Kommissionen samt hovedparternes bemærkninger
- anmodningen om tilpasning af stævningerne indleveret til Rettens Justitskontor den 19. februar 2024 og Rådets samt Kommissionens bemærkninger

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Sagsøgerne, i sag T-530/22 Magistrats européens pour la démocratie et les libertés (Medel), i sag T-531/22 International Association of Judges (IAJ), i sag T-532/22 Association of European Administrative Judges (AEAJ), og i sag T-533/22 Stichting Rechters voor Rechters, har med deres søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF nedlagt påstand om annullation af Rådets gennemførelsesafgørelse af 17. juni 2022 om godkendelse af vurderingen af Republikken Polens genopretnings- og resiliensplan (herefter »den oprindelige afgørelse«), som ændret ved Rådets gennemførelsesafgørelse af 8. december 2023 (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Twisternes baggrund og den anfægtede afgørelse

- 2 I henhold til den genopretnings- og resiliensfacilitet (herefter »faciliteten«), der blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/241 af 12. februar 2021 om oprettelse af genopretnings- og resiliensfaciliteten (EUT 2021, L 57, s. 17), kan medlemsstaterne tildeles midler i form af et finansielt bidrag, der i overensstemmelse med den nævnte forordnings artikel 2, nr. 2), består af ikkertilbagebetalingspligtig finansiell støtte eller af lån.
- 3 Den 17. juni 2022 vedtog Rådet den oprindelige afgørelse. Vedtagelsen af denne afgørelse blev offentliggjort ved en pressemeddelelse fra Rådet samme dag.
- 4 Den 31. august 2023 indgav Republikken Polen en ændret national genopretnings- og resiliensplan til Kommissionen.
- 5 Den 8. december 2023 traf Rådet en ny afgørelse om ændring af den oprindelige afgørelse. Den nye afgørelse ændrede den oprindelige afgørelse, navnlig ved heri at indføje »REPowerEU«-kapitlet og ved at justere det beløb, der er til rådighed for det finansielle bidrag og for lånet. Milepæl F1G, F2G og F3G, der fremgår af bilaget til den anfægtede afgørelse, og som vedrører reformen af det polske retssystem, forblev derimod uændrede.
- 6 Den anfægtede afgørelse er i overensstemmelse med sin artikel 4 rettet til Republikken Polen.
- 7 Ved den anfægtede afgørelse godkendte Rådet i overensstemmelse med afgørelsens artikel 1, første punktum, vurderingen af Republikken Polens genopretnings- og resiliensplan.
- 8 I overensstemmelse med den anfægtede afgørelsens artikel 1, andet punktum, er de milepæle og mål, som Republikken Polen skal nå, fastlagt i bilaget til denne afgørelse.
- 9 I overensstemmelse med den anfægtede afgørelsens artikel 2, stk. 1, er det finansielle bidrag, der er til rådighed, principielt fastsat til 25 276 853 716 EUR.
- 10 I overensstemmelse med den anfægtede afgørelsens artikel 2, stk. 2, stiller Kommissionen det finansielle bidrag til rådighed for Republikken Polen i form af flere betalinger i overensstemmelse med bilaget til denne afgørelse. Udbetalingerne kan foretages af Kommissionen i flere trancher.
- 11 I overensstemmelse med den anfægtede afgørelsens artikel 2, stk. 3, er frigivelsen af betalingerne bl.a. betinget af, at Kommissionen i overensstemmelse med artikel 24 i forordning 2021/241 har truffet en afgørelse om, at Polen på tilfredsstillende vis har opfyldt de milepæle og mål, der er identificeret i bilaget til denne afgørelse.
- 12 Endelig følger det af den anfægtede afgørelsens artikel 3, stk. 1, at det disponible lånebeløb principielt er fastsat til 34 541 303 518 EUR.
- 13 Bilaget til den anfægtede beslutning er inddelt i tre afsnit.
- 14 Afsnit 1 vedrører reformer og investeringer inden for rammerne af genopretnings- og resiliensplanen. De fastsatte reformer og investeringer er planlagt til at blive gennemført af Republikken Polen i perioden mellem sidste kvartal af 2021 og andet kvartal af 2026.
- 15 Foranstaltningerne til reform af retssystemet i Polen er angivet i milepæl F1G, F2G og F3G.

- 16 I overensstemmelse med milepæl F1G skal der træffes en række foranstaltninger med henblik på at styrke de polske dommers uafhængighed og upartiskhed. Ifølge den vejledende tidsplan skulle denne del af reformen gennemføres ved vedtagelse af lovgivningen i andet kvartal af 2022.
- 17 I overensstemmelse med milepæl F2G skal der træffes foranstaltninger for at sikre, at dommere, der er berørt af afgørelser truffet af Izba Dyscyplinarna (disciplinærafdelingen) ved Sąd Najwyższy (øverste domstol, Polen) (herefter »disciplinærafdelingen«), har adgang til en procedure, der gør det muligt at foretage en fornyet prøvelse af den nævnte afdelings afgørelser, der berører dem. Ifølge den vejledende tidsplan skulle denne del af reformen gennemføres ved vedtagelse af lovgivningen i andet kvartal af 2022.
- 18 Milepæl F2G har følgende ordlyd:
- »Ikrafttræden af en reform, der skal sikre, at dommere, der er berørt af afgørelser fra disciplinærafdelingen ved den øverste domstol, har adgang til at få prøvet deres sager. Sådanne sager, som disciplinærafdelingen allerede har truffet afgørelse om, prøves af en domstol, der opfylder kravene i artikel 19, stk. 1, i TEU, i overensstemmelse med de regler, der skal vedtages på grundlag af Milestone F1G ovenfor. Den lovgivningsmæssige retsakt fastsætter, at den første høring af retten med henblik på at træffe afgørelse i disse sager skal finde sted senest tre måneder efter modtagelsen af den dommers anmodning om fornyet prøvelse, og at sagerne skal afgøres inden for en frist på 12 måneder fra modtagelsen af en sådan anmodning. De sager, der i øjeblikket verserer for disciplinærafdelingen, forelægges retten til videre behandling i overensstemmelse med de regler, der er fastlagt i ovennævnte procedure.«
- 19 I overensstemmelse med milepæl F3G skulle de procedurer med henblik på fornyet prøvelse, der er nævnt i milepæl F2G, principielt afsluttes i løbet af fjerde kvartal af 2023.
- 20 Det fremgår endvidere af 45. betragtning til den anfægtede afgørelse, at milepæl F1G og F2G skal nås, inden Republikken Polen kan indgive den første betalingsanmodning, og at der ikke kan foretages nogen betaling, før disse milepæle er nået. I overensstemmelse med afsnit 2, punkt 2.1, i bilaget til den anfægtede afgørelse er en betaling i henhold til den første rate af det finansielle bidrag på 2 758 738 902 EUR således bl.a. betinget af, at Republikken Polen har opfyldt milepæle F1G og F2G.
- 21 Derimod er der i milepæl F3G – hvorefter det fremgår, at alle procedurer med henblik på fornyet prøvelse indledt i henhold til milepæl F2G (herefter »procedure med henblik på fornyet prøvelse«) principielt skulle afsluttes i løbet af fjerde kvartal af 2023 – ikke fastsat noget krav for udbetaling af midler i henhold til faciliteten.
- 22 Det fremgår i øvrigt ligeledes af 45. betragtning til den anfægtede afgørelse, at milepæl F1G, F2G og F3G ikke berører Polens forpligtelse til til enhver tid at opfylde sine forpligtelser i henhold til EU-retten, navnlig artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU som fortolket af Den Europæiske Unions Domstol.
- 23 Endelig fremgår det bl.a. af 50. betragtning til den anfægtede afgørelse, at milepæle for reformen af retsvæsenet i Polen, dvs. milepæl F1G, F2G og F3G, ikke berører igangværende og fremtidige traktatbrudssager og mere generelt Republikken Polens forpligtelse til at overholde EU-retten, navnlig Den Europæiske Unions Domstols afgørelser.

Parternes påstande

24 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

25 Rådet har nedlagt følgende påstande:

- Sagerne afvises, subsidiært frifindes Rådet.
- Sagsøgerne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

26 Ungarn har nedlagt påstand om, at søgsmålene afvises.

27 Republikken Polen har nedlagt påstand om, at søgsmålene afvises, subsidiært om frifindelse.

28 Kommissionen har nedlagt påstand om, at søgsmålene afvises, eller subsidiært om frifindelse og om, at sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

Tvistens genstand

29 Sagsøgerne har anfægtet den anfægtede afgørelse, eftersom milepæl F1G, F2G og F3G, der er angivet i det eneste bilag hertil, ikke er forenelige med EU-retten.

30 Rådet har gjort gældende, at sagsøgernes søgsmål i realiteten kun tager sigte på disse milepæle med henvisning til, at de kunstigt har adskilt dem fra den anfægtede afgørelses konklusion.

31 I modsætning til, hvad Rådet har gjort gældende, kan genstanden for søgsmålene i denne henseende ikke fortolkes således, at der uafhængigt af den anfægtede afgørelses konklusion alene er nedlagt påstand om annullation af milepæl F1G, F2G og F3G vedrørende reformen af retsvæsenet i Polen.

32 Disse milepæle, navnlig milepæl F1G og F2G, udgør nemlig en integrerende og væsentlig del af den anfægtede afgørelse, eftersom de dels er omhandlet i denne afgørelses artikel 1, og der dels ikke kan foretages nogen betaling i henhold til nævnte afgørelses artikel 2 og 3, så længe Polen ikke på tilfredsstillende vis har opfyldt disse milepæle.

33 Søgsmålene skal derfor forstås således, at der er nedlagt påstand om annullation af den anfægtede afgørelse i sin helhed.

Muligheden for at træffe afgørelse ved kendelse

- 34 I henhold til artikel 130, stk. 1, i Rettens procesreglement kan sagsøgeren anmode Retten om at tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. I henhold til procesreglementets artikel 130, stk. 7, træffer Retten snarest beslutning om anmodningen.
- 35 Retten besluttede ved kendelse af 31. marts 2023 at henskyde den af Rådet fremsatte formalitetsindsigelse til behandlingen af sagens realitet.
- 36 Henset til parternes skriftlige indlæg og til de svar, som parterne har givet på de forskellige spørgsmål, som Retten har stillet, er Retten imidlertid nu af den opfattelse, at den er i stand til at træffe afgørelse ved kendelse vedtaget på grundlag af procesreglementets artikel 130, stk. 1 og 7, om Rådets formalitetsindsigelse, uden at det er nødvendigt at indlede den mundtlige forhandling.
- 37 Under disse omstændigheder finder Retten, at kendelsen af 31. marts 2023, hvorved Rådets formalitetsindsigelse henskydes til afgørelse i forbindelse med sagens realitet, ikke i det foreliggende tilfælde er til hinder for, at der kan træffes afgørelse herom ved kendelse.

Formalitetensindsigelsen

- 38 Til støtte for sin formalitetsindsigelse har Rådet for det første gjort gældende, at sagsøgerne ikke er søgsmålsberettigede på egne vegne. For det andet er Rådet af den opfattelse, at sagsøgerne heller ikke kan støtte sig på situationen for de dommere, hvis interesser de forsvarer, idet de sidstnævnte hverken har søgsmålskompetence eller søgsmålsinteresse.
- 39 Sagsøgerne har bestridt disse anbringender. De har endvidere for så vidt angår formaliteten med hensyn til deres søgsmål, såvel på egne vegne som på vegne af de dommere, hvis interesser de forsvarer, gjort gældende, at betingelserne for antagelse til realitetsbehandling, således som de fremgår af gældende retspraksis, bør lempes, henset til de særlige omstændigheder i den foreliggende sag.
- 40 Ifølge fast retspraksis kan annullationssøgsmål, der anlægges af foreninger, antages til realitetsbehandling i tre typer af situationer, nemlig for det første, når en retsforskrift udtrykkeligt indrømmer faglige sammenslutninger en række processuelle rettigheder, for det andet, når en sammenslutning repræsenterer interesser hos dens medlemmer, som selv har søgsmålskompetence, og for det tredje, når en sammenslutning er individualiseret, fordi dens egne interesser som sammenslutning er berørt, navnlig fordi dens forhandlerposition er blevet berørt ved den retsakt, som påstås annulleret (jf. kendelse af 8.5.2019, Carvalho m.fl. mod Parlamentet og Rådet, T-330/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:324, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

Formaliteten med hensyn til søgsmålene anlagt af sagsøgerne, der handler på egne vegne

- 41 Sagsøgerne har gjort gældende, at de er organer, der har til opgave at forsvare retsstatsprincippet og retsvæsenets uafhængighed. De optræder regelmæssigt som samarbejdspartnere med EU-institutionerne i spørgsmål vedrørende retsstatsprincippet og har selv en institutionel interesse i at forsvare retsvæsenets uafhængighed og retsstatsprincippet. Ud over at have sendt skrivelser til flere EU-institutioner har de ligeledes offentliggjort forskellige erklæringer, bl.a. med henblik på at forsvare de polske dommers rettigheder. Derudover gøres det gældende, at

sagsøgerne udgør organer, der repræsenterer dommere og dermed statsmagten, og at de derfor ikke kan sidestilles med andre sammenslutninger for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt deres annullationssøgsmål kan antages til realitetsbehandling.

- 42 Hvad angår den første situation, der er omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 40 ovenfor, har sagsøgerne ikke påberåbt sig, at der findes lovbestemmelser, som udtrykkeligt indrømmer dem processuelle rettigheder, og der er intet i sagsakterne, der gør det muligt at konkludere, at der findes sådanne bestemmelser.
- 43 For så vidt som sagsøgernes argumentation, der er nævnt i præmis 41 ovenfor, skal fortolkes således, at de med henblik på at sikre en effektiv retsbeskyttelse af retsvæsenet – navnlig med hensyn til retsstatsprincippet, der er sikret ved artikel 2 TEU – skal indrømmes visse processuelle beføjelser, skal det desuden fastslås, at der ikke er nogen lovbestemmelse, som har tillagt sagsøgerne processuelle beføjelser med henblik på at sikre en sådan beskyttelse inden for rammerne af faciliteten.
- 44 Sagsøgerne kan derfor ikke i deres egenskab af repræsentanter for dommere drage fordel af en anden processuel behandling end den, som enhver anden sammenslutning er undergivet.
- 45 Under disse omstændigheder kan det ikke fastslås, at sagerne kan antages til realitetsbehandling i forhold til den første type situation, der er nævnt i præmis 40 ovenfor.
- 46 Hvad angår den tredje type situation, der er nævnt i den retspraksis, der er henvist til i præmis 40 ovenfor, vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt sammenslutningerne i egne interesser, bl.a. i deres egenskab af forhandlere, er berørt, skal det fastslås, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at de selv er berørt.
- 47 Den omstændighed, at sagsøgerne, således som de har hævdet, har optrådt som »samarbejdspartnere« med EU-institutionerne i relation til overordnede spørgsmål om retsstatsprincippet, er nemlig ikke tilstrækkeligt til at tillægge dem status som forhandlingspartner som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 40 ovenfor, i den specifikke sammenhæng, hvori den anfægtede afgørelse blev vedtaget.
- 48 Dette gælder ligeledes den omstændighed, som sagsøgerne i sagerne T-530/22, T-531/22 og T-532/22 har påberåbt sig, om, at de har observatørstatus i forskellige organer i Europarådet, såsom i Den Europæiske Kommission for et Effektivt Retsvæsen (CEPEJ), i Europarådet og i Europarådets rådgivende dommerkomité (CCJE).
- 49 Af samme grund er den omstændighed, som sagsøgeren i sag T-533/22 har påberåbt sig om, at denne har intervenseret i sager vedrørende retsstatskrisen i Polen anlagt af polske dommere ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, uden relevans.
- 50 Sagsøgerens argument i sag T-530/22 [*fortroligt*]¹ kan heller ikke godtgøre, at sagsøgerens egne interesser er berørt. Den blotte påberåbelse af dette argument [*fortroligt*] gør det nemlig ikke muligt at påvise, at sagsøgeren er umiddelbart berørt.

¹ – Fortrolige oplysninger udeladt.

- 51 Henset til det ovenstående skal det konkluderes, at sagsøgerne ikke opfylder betingelserne vedrørende den første og den tredje type af situationer, der er nævnt i præmis 40 ovenfor, og at de derfor ikke i det foreliggende tilfælde er søgsmålsberettigede i eget navn.

Formaliteten med hensyn til søgsmålene anlagt af sagsøgerne, der handler på vegne af deres medlemmer, hvis interesser de forsvarer

- 52 I overensstemmelse med den anden type situation, der er omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 40 ovenfor, har sammenslutninger søgsmålskompetence, når de repræsenterer interesserne hos deres medlemmer, der selv har søgsmålskompetence.
- 53 Rådet har navnlig bestridt sagsøgernes anbringende om, at deres søgsmålskompetence følger af den omstændighed, at de repræsenterer interesser hos dommere, der selv er søgsmålsberettigede.
- 54 Indledningsvis bemærkes for det første, at sagsøgerne i sagerne T-530/22, T-531/22 og T-532/22 som svar på et spørgsmål fra Retten har præciseret, at de er sammenslutninger af dommere på internationalt plan, hvis medlemmer generelt udgøres af nationale faglige sammenslutninger, herunder polske sammenslutninger af dommere.
- 55 Sagsøgerne i disse tre sager har i denne forbindelse gjort gældende, at den retspraksis, der er nævnt i præmis 40 ovenfor, vedrørende søgsmålskompetence for sammenslutninger, der handler på vegne af deres medlemmer, ligeledes skal overføres på sidstnævnte tilfælde. De har i denne sammenhæng bl.a. henvist til dom af 28. november 2008, Hôtel Cipriani m.fl. mod Kommissionen (T-254/00, T-270/00 og T-277/00, EU:T:2008:537), hvori det blev fastslået, at et søgsmål anlagt af en sammenslutning, der repræsenterer sine medlemmers interesser, og som er sammensat af sammenslutninger, der repræsenterer fysiske eller juridiske personer, der selv har søgsmålskompetence, kan antages til realitetsbehandling.
- 56 For det andet skal det ligeledes bemærkes, at eftersom sagsøgeren i sag T-533/22 er en fond og derfor ikke har medlemmer, har denne sagsøger ikke i sit søgsmål påberåbt sig en søgsmålskompetence som følge af, at interesserne for de dommere, hvis interesser den forsvarer, er berørt. I sit svar på Rådets formalitetsindsigelse har sagsøgeren i denne sag gjort gældende, at det er uden betydning, om et organ handler på vegne af sine medlemmer, idet en medlemskabsforbindelse ikke er nødvendig, men at det er tilstrækkeligt, at det handler på vegne af de medlemmer, hvis interesser det varetager.
- 57 Den retspraksis, der er nævnt i præmis 40 ovenfor, kan anvendes på de særlige situationer, der er nævnt i præmis 54 og 56 ovenfor, såfremt medlemmerne af de sammenslutninger, der er blandt sagsøgerne, selv har søgsmålskompetence. I det foreliggende tilfælde skal det undersøges, om de dommere, der er medlemmer af de sagsøgende medlemsorganisationer, har søgsmålskompetence.
- 58 I henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF »[kan] enhver fysisk eller juridisk person [...] på det grundlag, der er omhandlet i stk. 1 og 2, indbringe klage med henblik på prøvelse af retsakter, der er rettet til vedkommende, eller som berører denne umiddelbart og individuelt, samt af regelfastsættende retsakter, der berører vedkommende umiddelbart, og som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger«.
- 59 Da den anfægtede afgørelse er rettet til Republikken Polen, skal spørgsmålet om, hvorvidt søgsmålene kan antages til realitetsbehandling, undersøges i lyset af andet og tredje sætningsled i artikel 263, stk. 4, TEUF, hvorefter betingelsen om at være umiddelbart berørt skal være opfyldt.

60 Sagsøgerne har i den forbindelse påberåbt sig, at de dommere, hvis interesser de forsvarer, er umiddelbart berørt, og de sondrer i denne forbindelse mellem tre grupper af dommere, nemlig for det første de polske dommere, der er berørt af disciplinærrådets afgørelser og derfor umiddelbart berørt af den procedure med henblik på fornyet prøvelse, der er nævnt i milepæl F2G og F3G, for det andet alle de polske dommere, der er umiddelbart berørt af denne procedure med henblik på fornyet prøvelse og af milepæl F1G, og for det tredje alle øvrige europæiske dommere, der ligeledes er umiddelbart berørt af disse milepæle.

– Spørgsmålet om, hvorvidt de polske dommere, der er berørt af disciplinærafdelingens afgørelser, er umiddelbart berørt

61 Det skal undersøges, om sagsøgerne med henblik på at godtgøre, at deres søgsmål kan antages til realitetsbehandling, har grundlag for at støtte sig på situationen for de polske dommere, der er umiddelbart berørt af indledningen af en procedure med henblik på fornyet prøvelse som omhandlet i F2G- og F3G-milepælene.

62 Det følger af fast retspraksis, at betingelsen om, at en fysisk eller juridisk person skal være umiddelbart berørt af den foranstaltning, som prøves under en sag, kræver, at to kumulative betingelser er opfyldt, nemlig for det første, at denne foranstaltning umiddelbart skal have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og for det andet, at foranstaltningen ikke må overlade et skøn til de adressater, der skal gennemføre den, men at gennemførelsen skal ske helt automatisk og udelukkende i medfør af EU-reglerne uden anvendelse af andre mellemkommende regler (jf. dom af 12.7.2022, Nord Stream 2 mod Parlamentet og Rådet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

63 Hvad angår den første betingelse har Domstolen fastslået, at enhver retsakt, uanset om den er en regelfastsættende retsakt eller af en anden art, principielt kan berøre en privatperson umiddelbart og således umiddelbart påvirke dennes retsstilling, uanset om den omfatter gennemførelsesforanstaltninger (dom af 12.7.2022, Nord Stream 2 mod Parlamentet og Rådet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, præmis 74).

64 Ved afgørelsen af, om den anfægtede afgørelse umiddelbart har indvirkning på retsstillingen for de dommere, der er berørt af afgørelser fra disciplinærafdelingen, skal vægten desuden lægges på den omhandlede retsakts indhold, og disse virkninger skal vurderes ud fra objektive kriterier, såsom den nævnte retsakts indhold, i givet fald under hensyn til baggrunden for dens vedtagelse samt til den udstedende institutions beføjelser (jf. i denne retning dom af 12.7.2022, Nord Stream 2 mod Parlamentet og Rådet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, præmis 63 og 75).

65 Hvad angår indholdet af den anfægtede afgørelse vurderet i lyset af dens indhold og baggrund skal det for det første bemærkes, at forordning 2021/241 blev vedtaget på grundlag af artikel 175, stk. 3, TEUF, der vedrører medlemsstaternes samordning af deres økonomiske politikker med henblik på at styrke den økonomiske, sociale og territoriale samhørighed som omhandlet i artikel 174 TEUF.

66 Det følger af artikel 1 i forordning 2021/241 vedrørende den nævnte forordnings genstand, at ved denne forordning oprettes genopretnings- og resiliensfaciliteten, og at forordningen fastsætter bestemmelser om facilitetens mål, dens finansiering, formerne for EU-finansiering gennem faciliteten og reglerne for ydelsen heraf. I ottende betragtning til forordning 2021/241 præciseres det, at faciliteten er et innovativt redskab, der gør det muligt at yde direkte finansiel støtte til medlemsstaterne.

- 67 Det fremgår af denne forordnings artikel 4, stk. 1, at facilitetens overordnede mål er at fremme Unionens økonomiske, sociale og territoriale samhørighed ved bl.a. at forbedre medlemsstaternes resiliens, kriseberedskab og tilpasningsevne. Faciliteten er således medvirkende til øget økonomisk og social konvergens, genoprettelse og fremme af bæredygtig vækst og integration af Unionens økonomier.
- 68 Med henblik herpå udarbejder medlemsstaterne genopretnings- og resiliensplaner, som vurderes af Kommissionen. Vurderingen godkendes derefter ved en gennemførelsesafgørelse truffet af Rådet. En sådan afgørelse gør udbetalingen af et finansielt bidrag betinget af, at betingelser er opfyldt, nemlig gennemførelsen af de nævnte planer, herunder opfyldelse af de milepæle og mål, der i henhold til artikel 2, stk. 4, i forordning 2021/241 udgør målene for fremskridt hen imod gennemførelsen af en reform eller en investering.
- 69 Artikel 15, stk. 2, i forordning 2021/241 bestemmer, at hvor Kommissionen vurderer, at anmodningen om lånestøtte opfylder kriterierne i stk. 1, og når den i forordnings artikel 20, stk. 1, omhandlede gennemførelsesafgørelse er vedtaget af Rådet, indgår Kommissionen en låneaftale med den berørte medlemsstat.
- 70 På samme måde fastsætter artikel 23, stk. 1, i forordning 2021/241, at når Rådet har vedtaget en gennemførelsesafgørelse som omhandlet i denne forordnings artikel 20, stk. 1, indgår Kommissionen en aftale med den berørte medlemsstat, der udgør en specifik retlig forpligtelse som omhandlet i finansforordningen.
- 71 Det følger af artikel 24, stk. 9, i forordning 2021/241, at hvor den berørte medlemsstat ikke har gjort konkrete fremskridt med opfyldelsen af nogen relevante milepæle og mål, opsiger Kommissionen de aftaler, der er omhandlet i artikel 15, stk. 2, og artikel 23, stk. 1, og frigør beløbet for det finansielle bidrag.
- 72 Inden for rammerne af den anfægtede afgørelse har milepælene således til formål at fastsætte de betingelser, som Republikken Polen skal opfylde, og som efterfølgende skal undersøges af Kommissionen med henblik på at afgøre, om midler fra faciliteten kan tildeles denne medlemsstat. Relevansen af disse milepæle er følgelig begrænset til processen for frigivelse af midler fra faciliteten, da en tilfredsstillende opnåelse af milepælene er en forudsætning for udbetalingen af disse midler.
- 73 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at der i den anfægtede afgørelse er fastsat en række milepæle og mål, som Republikken Polen skal opfylde. Som eksempel kan nævnes, at det alene for frigørelsen af en finansiering af den første tranche af faciliteten påhviler Republikken Polen, ud over milepæl F1G og F2, at opnå 26 andre milepæle, således som det fremgår af afsnit 2, punkt 2.1.1, i bilaget til den anfægtede afgørelse.
- 74 Det følger heraf, at milepælene, herunder milepæl F1G, F2G og F3G, har karakter af budgetkonditionalitet, idet deres gennemførelse er en betingelse for finansiering under faciliteten.
- 75 Inden for rammerne af den anfægtede afgørelse har milepæl F1G, F2G og F3G således til formål at sikre overholdelsen af dels kriterierne i artikel 19, stk. 3, litra b) og j), i forordning 2021/241, dels de forpligtelser, der er fastsat i den nævnte forordnings artikel 22, sammenholdt med denne forordnings artikel 20, stk. 5, litra e), med henblik på at sikre en effektiv reaktion på de udfordringer, der er identificeret inden for rammerne af det europæiske semester, og at manglerne ved det polske retssystem ikke skader Unionens finansielle interesser.

- 76 Rådet var ganske vist i forbindelse med vedtagelsen af den anfægtede afgørelse bundet af artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, af retsstatsprincippet i overensstemmelse med artikel 2 TEU og af Den Europæiske Unions Domstols praksis herom.
- 77 På samme måde afspejler milepæl F1G, F2G og F3G forbindelsen mellem dels overholdelsen af værdien retsstat, dels den effektive gennemførelse af Unionens budget i overensstemmelse med princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning og beskyttelsen af Unionens finansielle interesser (jf. i denne retning dom af 16.2.2022, Polen mod Parlamentet og Rådet, C-157/21, EU:C:2022:98, præmis 148).
- 78 I modsætning til, hvad sagsøgerne synes at antyde, søgte Rådet imidlertid ikke med vedtagelsen af den anfægtede afgørelse og således ved fastsættelsen af milepæl F1G, F2G og F3G at erstatte reglerne om retsstatsprincippet eller en effektiv domstolsbeskyttelse, således som de er præciseret i Domstolens praksis.
- 79 Dette understøttes i øvrigt af 45. betragtning til den anfægtede afgørelse, hvorefter milepæl F1G, F2G og F3G ikke berører Republikken Polens forpligtelse til til enhver tid at opfylde sine forpligtelser i henhold til EU-retten, navnlig artikel 19, stk. 1, TEU, som fortolket af Den Europæiske Unions Domstol, og af 50. betragtning til den anfægtede afgørelse, hvorefter de nævnte milepæle ikke berører igangværende og fremtidige traktatbrudssager og mere generelt Republikken Polens forpligtelse til at overholde EU-retten, navnlig Den Europæiske Unions Domstols afgørelser.
- 80 Det følger heraf, at Rådet med angivelsen i bilaget til den anfægtede afgørelse af milepæl F1G, F2G og F3G, der skal opfyldes af Republikken Polen, for at denne kan få adgang til finansiering under faciliteten, ikke tilsigtede at give denne medlemsstat tilladelse til at undlade at efterkomme afgørelser fra Den Europæiske Unions Domstol, der fastslår sidstnævntes manglende overholdelse af retsstatsprincippet eller princippet om effektiv domstolsbeskyttelse.
- 81 Det er i lyset af ovenstående betragtninger, at det for det andet skal undersøges, om den anfægtede afgørelse, henset til dens indhold, umiddelbart påvirker de dommere, der er berørt af disciplinærafdelingens afgørelser som angivet i milepæl F2G i bilaget til den nævnte afgørelse.
- 82 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at sagsøgerne har henvist til såvel milepæl F2G som milepæl F3G med henblik på at gøre gældende, at en indledning af en procedure med henblik på fornyet prøvelse påvirker de dommere, der er berørt af disciplinærafdelingens afgørelser. Henset til, at milepæl F3G kun fastsætter en frist, inden for hvilken procedurerne med henblik på fornyet prøvelse skal gennemføres, og at indledningen af en procedure med henblik på fornyet prøvelse i sig selv er omfattet af milepæl F2G, skal spørgsmålet om, hvorvidt disse dommere er umiddelbart berørt, imidlertid alene undersøges i forhold til milepæl F2G som angivet i bilaget til den anfægtede afgørelse.
- 83 Den anfægtede afgørelse er rettet til Republikken Polen, der skal opfylde milepæl F2G i bilaget til denne afgørelse for at kunne modtage finansiering fra faciliteten.
- 84 I overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 63 ovenfor, indebærer den omstændighed, at den omtvistede retsakt omfatter gennemførelsesforanstaltninger, ganske vist ikke i sig selv, at en sådan retsakt ikke umiddelbart kan have indvirkning på en borgers retsstilling.

- 85 Der skal imidlertid være en direkte forbindelse mellem den pågældende retsakt og dens virkninger for sagsøgeren (jf. i denne retning analogt dom af 12.7.2022, Nord Stream 2 mod Parlamentet og Rådet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, præmis 74 og 76).
- 86 I præmis 75 i dom af 12. juli 2022, Nord Stream 2 mod Parlamentet og Rådet (C-348/20 P, EU:C:2022:548), fastslog Domstolen f.eks., at der var en direkte forbindelse mellem den anfægtede retsakt, der var et direktiv, og dens virkninger, eftersom de omhandlede bestemmelser havde haft den virkning, at appellanterne var blevet omfattet af specifikke forpligtelser.
- 87 I det foreliggende tilfælde skal det derimod, uafhængigt af den eventuelle skønsmargen, som Republikken Polen råder over ved gennemførelsen af milepæl F2G, bemærkes, at denne milepæl blot opstiller en betingelse, som den pågældende medlemsstat skal opfylde for at kunne modtage finansiering, således som det er fastslået i præmis 74 ovenfor. Det kan derfor ikke konkluderes, at den anfægtede afgørelse ved fastsættelsen af milepæl F2G endeligt har pålagt denne medlemsstat specifikke forpligtelser i forhold til de dommere, der er berørt af disciplinærafdelingens afgørelser.
- 88 Navnlig har den anfægtede afgørelse ikke haft til følge, at de dommere, der er berørt af afgørelser fra disciplinærafdelingen, bliver underlagt de betingelser, der er fastsat i den anfægtede afgørelse, eller gjort en specifik regel umiddelbart anvendelig i forhold til dem. Der foreligger dermed ikke en direkte forbindelse mellem den nævnte afgørelse, for så vidt som den fastsætter milepæl F2G, og retsstillingen for de dommere, der er berørt af disciplinærafdelingens afgørelser.
- 89 Efter vedtagelsen af den anfægtede afgørelse er situationen for de dommere, der er berørt af disciplinærafdelingens afgørelser, fortsat reguleret af de relevante bestemmelser i polsk ret, der finder anvendelse på den nævnte situation, og af EU-retlige bestemmelser samt Den Europæiske Unions Domstols afgørelser, uden at den i den anfægtede afgørelse angivne milepæl F2G umiddelbart griber ind i disse dommeres retsstilling som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF.
- 90 Det kan i øvrigt ikke lægges til grund, således som sagsøgerne har anført, at milepæl F2G har bevirket, at det »er muligt, eller påkrævet«, at der i polsk ret skal indføres en procedure med henblik på fornyet prøvelse, og at Kommissionen, der har samarbejdet om vedtagelsen af den anfægtede afgørelse og dermed om milepæl F1G, F2G og F3G, af denne grund er forhindret i at gøre gældende, heriblandt i traktatbrudssøgsmål, at procedurer med henblik på fornyet prøvelse er uforenelig med EU-retten.
- 91 For det første godkender den anfægtede afgørelse nemlig blot en række finansieringsbetingelser, herunder milepæl F2G, uden direkte at ændre situationen for de dommere, der er berørt af disciplinærafdelingens afgørelser, hvilken situation alene er ændret ved den foranstaltning, som Republikken Polen efterfølgende vedtog med henblik på at gennemføre den nævnte milepæle. Henset til konklusionen i præmis 80 ovenfor kan Republikken Polen desuden ikke i medfør af milepæl F2G i bilaget til den anfægtede afgørelse unddrage sig sine forpligtelser i henhold til EU-retten, navnlig Den Europæiske Unions Domstols domme og kendelser.
- 92 For det andet bemærkes, at selv hvis det antages, således som sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionens processuelle rettigheder er begrænsede på grund af dens rolle i den procedure, der førte til fastlæggelsen af milepælene, medfører dette i det foreliggende tilfælde ikke, at de dommere, der er berørt af disciplinærafdelingens afgørelser, er umiddelbart berørt af den anfægtede afgørelse.

93 På baggrund af det ovenstående skal det fastslås, at den anfægtede afgørelse, der opstiller betingelser for Republikken Polens adgang til finansiering inden for rammerne af faciliteten, ikke umiddelbart har indvirkning på retsstillingen for de dommere, der er berørt af disciplinærafdelingens afgørelser, hvorfor den første betingelse for at fastslå, at de er umiddelbart berørt, ikke er opfyldt.

– Spørgsmålet om, hvorvidt samtlige polske dommere og dommere i de øvrige medlemsstater og i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) er umiddelbart berørt

94 Ifølge sagsøgerne er alle de polske dommere og dommere i de øvrige medlemsstater samt i EØS umiddelbart berørt af den anfægtede afgørelse.

95 Hvad indledningsvis angår påvirkningen af de polske dommere som følge af den procedure med henblik på fornyet prøvelse, der er omhandlet i milepæl F2G og F3G, har sagsøgerne gjort gældende, at selv de dommere, der ikke er berørt af disciplinærafdelingens afgørelser, »kan føle en afskrækkende virkning ved udøvelsen af deres hverv«, så længe situationen for de af deres kolleger, der er berørt af sådanne afgørelser, ikke er afklaret, og at de har en større arbejdsbyrde, så længe deres kolleger forbliver suspenderet. Forlængelsen af suspensionen af dommere, der rammes af ulovlige sanktioner, kan »undergrave den tillid, som domstolene skal indgyde borgerne i et demokratisk samfund og en retsstat«. Den påvirker direkte alle dommers evne til korrekt at varetage den opgave, som disse er pålagt inden for rammerne af deres hverv.

96 Det skal i denne henseende bemærkes, at for så vidt som milepæl F2G og F3G som anført i præmis 82-93 ovenfor ikke har umiddelbar indvirkning på situationen for polske dommere, der er berørt af disciplinærnævnets afgørelser, gælder det samme så meget desto mere for så vidt angår polske dommere, der ikke er berørt af sådanne afgørelser.

97 Hvad dernæst angår spørgsmålet om, hvorvidt samtlige polske dommere er berørt af milepæl F1G, har sagsøgerne gjort gældende, at milepæl F1G, som godkendt ved den anfægtede afgørelse, har umiddelbar indvirkning på alle polske dommers retsstilling, for så vidt som den ikke er tilstrækkelig til at genskabe en effektiv domstolsbeskyttelse. De polske dommere er således tvunget til at træffe afgørelse i sager, herunder sager, der indebærer finansiering i henhold til faciliteten, »under uacceptable arbejdsmæssige vilkår, da de fortsat [er] udsat for ulovligt pres og indgreb i deres uafhængighed og upartiskhed«. »De polske dommere er tvunget til at udøve deres hverv under tvivlsomme vilkår«, navnlig for så vidt angår deres mulighed for at indbringe en sag for Domstolen og anvende EU-retten fuldt ud samt træffe afgørelser, der strider mod interesserne hos regeringen eller det politiske parti, der er ved magten i Polen.

98 Det skal i denne forbindelse fastslås, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at der foreligger en tilstrækkelig tæt forbindelse mellem situationen for samtlige polske dommere og milepæl F1G, der gør det muligt at konkludere, at den nævnte milepæl umiddelbart har indvirkning på disse dommers retsstilling.

99 Sagsøgerne har nemlig anfægtet milepæl F1G navnlig med den begrundelse, at denne milepæl er utilstrækkelig til at genoprette de polske dommers uafhængighed og upartiskhed og mere generelt et polsk retssystem, der overholder de minimumskrav, som overholdelsen af retsstatsprincippet kræver.

- 100 Sagsøgerne har således alene fremsat generelle indsigelser om, hvad milepæl F1G efter deres opfattelse burde have indeholdt. Sagsøgerne har imidlertid ikke præciseret konkrete forhold i selve ordlyden af denne milepæle, der direkte skader de polske dommere.
- 101 Den omstændighed, at den anfægtede afgørelse ikke indeholder regler, som af sagsøgerne anses for nødvendige, kan imidlertid ikke anses for at udgøre et direkte indgreb i de polske dommers rettigeheder som omhandlet i artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, der umiddelbart berører deres retsstilling.
- 102 Endelig har sagsøgerne konkluderet, at milepæl F1G, F2G og F3G, således som de er godkendt ved den anfægtede afgørelse, påvirker dommere i de øvrige medlemsstater og i EØS umiddelbart på grund af de tætte bånd, der knytter disse staters retsordener til Unionens retsorden.
- 103 For det første har de gjort gældende, at disse dommere f.eks. har pligt til at anerkende og fuldbyrde domme, fastlægge den lokale kompetence i asylprocedurer eller behandle anmodninger om udlevering af en person på grundlag af en europæisk arrestordre. Den omstændighed, at retsstatsprincippet bringes i fare i en medlemsstat, kan direkte påvirke på de øvrige staters dommers evne til at udøve deres opgaver korrekt.
- 104 I denne henseende bemærkes, at selv om mangler i en medlemsstats retsorden i denne henseende kan have indvirkning på udøvelsen af den dømmende magt i andre stater, og selv hvis det antages, at disse mangler kan påvirke det daglige arbejde for dommere i de pågældende stater, indebærer sådanne virkninger ikke, at den anfægtede afgørelse umiddelbart kan have indvirkning på disse dommers retsstilling.
- 105 For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at der er en risiko for en »afsmittende virkning« mellem medlemsstaterne, for så vidt som en medlemsstats lovgiver, når denne påtænker lovreformer, herunder reformer, der vedrører organiseringen af dens retssystem, lader sig inspirere af udviklingen i de øvrige medlemsstater.
- 106 Det skal imidlertid bemærkes, at sagsøgernes betragtninger om en mulig afsmittende virkning, hvor vigtige disse betragtninger end måtte være ud fra et politisk synspunkt, ikke er af en sådan art, at de påviser, at den anfægtede afgørelse har umiddelbar indvirkning på situationen for dommere fra andre medlemsstater eller EØS.
- 107 Følgelig er hverken polske dommere, uanset om de er berørt af en afgørelse fra disciplinærafdelingen eller ej, dommere i andre medlemsstater eller i EØS, umiddelbart berørt af den anfægtede afgørelse. Sagsøgerne kan derfor ikke støtte sig på disse dommers situation med henblik på at godtgøre, at deres søgsmål kan antages til realitetsbehandling.
- 108 Sagsøgerne kan heller ikke støtte sig på tredje sætningsled i artikel 263, stk. 4, TEUF vedrørende regelfastsættende retsakter med den begrundelse, at de dommere, hvis interesser de varetager, gennem deres medlemmers interesser har søgsmålskompetence på grundlag af dette tredje sætningsled. Betingelsen om, at sagsøgeren skal være umiddelbart berørt af den anfægtede retsakt, fremgår med samme ordlyd af såvel andet sætningsled i artikel 263, stk. 4, TEUF som af denne bestemmelses tredje sætningsled (jf. i denne retning dom af 12.7.2022, Nord Stream 2 mod Parlamentet og Rådet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, præmis 73). Da de ovenfor nævnte dommere ikke er umiddelbart berørt af den anfægtede afgørelse, er det under disse omstændigheder ufornuddent at undersøge, om denne afgørelse udgør en regelfastsættende retsakt som omhandlet i tredje sætningsled i artikel 263, stk. 4, TEUF.

109 Henset til det ovenstående og eftersom de dommere, hvis interesser sagsøgerne forsvarer, ikke selv har søgsmålskompetence, opfylder sagsøgerne heller ikke betingelserne for, at deres søgsmål kan antages til realitetsbehandling i henhold til den anden type situation, der er omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 40 ovenfor.

Lempelsen af betingelserne for antagelse til realitetsbehandling

110 Ifølge sagsøgerne bør betingelserne for, at søgsmålene kan antages til realitetsbehandling, lempes i det foreliggende tilfælde.

111 Sagsøgerne er i det væsentlige af den opfattelse, at betingelserne for antagelse til realitetsbehandling skal anvendes med en vis grad af fleksibilitet, navnlig på grund af de tvingende hensyn til en effektiv retsbeskyttelse og retsstatsprincippet, hvilket princip er en grundlæggende værdi for Unionen og en del af selve dens identitet. Ifølge sagsøgerne er det fuldstændige system af retsmidler implicit baseret på den forudsætning, at medlemsstaterne respekterer retsstatsprincippet. Denne forudsætning er imidlertid ikke længere opfyldt i Polen, idet situationen er præget af systemiske mangler, der skyldes et bevidst valg om ikke at overholde EU-retten og navnlig Den Europæiske Unions Domstols afgørelser. Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, at en præjudiciel forelæggelse ikke længere udgør et retsmiddel, der står til rådighed for dem selv eller for de dommere, hvis interesser de forsvarer.

112 Rådet har, støttet af Ungarn, bestridt sagsøgernes argumenter.

113 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at selv om de i artikel 263, stk. 4, TEUF fastsatte betingelser for antagelse til realitetsbehandling ganske vist skal fortolkes i lyset af den grundlæggende ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, må en sådan fortolkning ikke føre til, at der ses bort fra de betingelser, som udtrykkeligt er fastsat i denne traktat (jf. i denne retning dom af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 98 og den deri nævnte retspraksis, og af 28.4.2015, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).

114 Nærmere bestemt har beskyttelsen i medfør af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ikke til formål at ændre den domstolskontrolordning, der er fastlagt i traktaterne, og navnlig ikke reglerne for antagelse af direkte søgsmål ved Den Europæiske Unions retsinstanser (jf. i denne retning dom af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 97 og den deri nævnte retspraksis).

115 Beskyttelsen i artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder kræver navnlig ikke, at et retssubjekt betingelsesløst kan anlægge et annullationssøgsmål direkte ved Unionens retsinstanser til prøvelse af lovgivningsmæssige EU-retsakter (dom af 28.10.2020, Associazione GranoSalus mod Kommissionen, C-313/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:869, præmis 62).

116 I det foreliggende tilfælde kan sagsøgerne ikke gøre gældende, at de er umiddelbart berørt af den anfægtede afgørelse, således som det er fastslået i præmis 109 ovenfor.

117 Under disse omstændigheder ville en lempelse af betingelserne for antagelse til realitetsbehandling, som sagsøgerne har anmodet om, reelt indebære, at der ses bort fra den betingelse om at være umiddelbart berørt, som udtrykkeligt er fastsat i artikel 263, stk. 4, TEUF, hvilket er i strid med den retspraksis, der er nævnt i præmis 113 ovenfor. De systemiske mangler ved retssystemet i Polen, som sagsøgerne har gjort gældende, kan således under alle

omstændigheder ikke begrunde, at Retten fraviger betingelsen om at være umiddelbart berørt, som finder anvendelse på søgsmål anlagt af fysiske eller juridiske personer i overensstemmelse med artikel 263, stk. 4, TEUF.

- 118 Dette berører ikke Republikken Polens forpligtelse i henhold til artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og artikel 266 TEUF til hurtigst muligt at afhjælpe de mangler, som Den Europæiske Unions Domstol har konstateret med hensyn til retsstatskrisen. I henhold til artikel 263, stk. 1, TEUF kan bl.a. medlemsstaterne og institutionerne i øvrigt anlægge sag til prøvelse af enhver af EU's institutioner, organer, kontorer og agenturer vedtaget bestemmelse – uanset form – som tilsigter at have bindende retsvirkninger, uden at skulle godtgøre en søgsmålsinteresse (jf. i denne retning dom af 13.10.2011, Deutsche Post og Tyskland mod Kommissionen, C-463/10 P og C-475/10 P, EU:C:2011:656, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis). Det tilkommer desuden Kommissionen i sin rolle som traktatens vogter, således som det fremgår af artikel 17, stk. 1, TEU (jf. i denne retning dom af 20.9.2016, Ledra Advertising m.fl. mod Kommissionen og ECB, C-8/15 P – C-10/15 P, EU:C:2016:701, præmis 59), og i lyset af den omstændighed, at værdierne i artikel 2 TEU, herunder retsstatsprincippet, er selve Unionens identitet som fælles retsorden (dom af 16.2.2022, Polen mod Parlamentet og Rådet, C-157/21, EU:C:2022:98, præmis 145), at handle, herunder i overensstemmelse med dens vurdering som omhandlet i artikel 24, stk. 3, i forordning 2021/241, med henblik på at bidrage til at sikre, at Republikken Polen overholder de krav, der følger af artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU.
- 119 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal søgsmålene afvises.

Sagsomkostninger

- 120 I henhold til artikel 138, stk. 1, i procesreglementet pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da søgøgerne har tabt sagen, og da Rådet har nedlagt påstand herom, bør det pålægges søgøgerne at betale sagsomkostningerne.
- 121 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Republikken Polen, Ungarn og Kommissionen bør derfor bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTEN (Store Afdeling):

- 1) **Søgsmålene afvises.**
- 2) **Magistrats européens pour la démocratie et les libertés (Medel), International Association of Judges, Association of European Administrative Judges og Stichting Rechters voor Rechters betaler de omkostninger, som Rådet for Den Europæiske Union har afholdt.**
- 3) **Republikken Polen, Ungarn og Europa-Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 4. juni 2024.

V. Di Bucci
Justitssekretær

M. van der Woude
Præsident